

Prologas

— O, prakeikimas, bet man ir sekasi...

— Kas atsitiko? — paklausiau aš.

Nuo savo kokakolos skardinės nubaidžiau nepaprastai narsią, niekaip nenurimstančią vapsvą. Benas prisidengė veidą ranka, bet dėl to tik dar labiau krito į akis.

— Profesorius Makdonaldas. Nagi tas, Ponas Hamburgergalvis. Jau prieš savaitę turėjau jam pristatyti rašinį apie Kitsą. Ar jis pamatė mane?

Žvilgtelėjau ton pusėn. Profesorius sustojo kitame saulės nušviestos pievelės pakraštyje ir bedė į mus pirštu it koks lordas Kičeneris. Paskui dar pamačiau, kaip jis ištare: JŪS.

— Eee... Taip.

Benas per tarpą tarp pirštų žvilgtelėjo į mane.

— „Gal taip“ ar „po velniais, taip“?

— Jis lyg tvido kostiumu apvilktą, kūningą, nuplikusi škotiška raketa, turinti tiksliai tavo koordinates, varo per pievą nukirsti tavęs.

— Aišku, gerai... Ką čia dabar tokio sugalvojus? — sumurmėjo Benas, pakeldamas akis į medžio, po kuriuo sėdėjome, vainiką.

— Lipsi į medį? Tik neužmiršk, profesorius Makdonaldas tikrai nepatingės palaukti gaisrininkų komandos, net jeigu reikės pasėdėti iki sutemų.

Benas paniškai nužvelgė mūsų priešpiečių likučius ir ant žemės numestus krepšius, lyg jie būtų galėję jam kuo nors padėti. Man kažkodėl neatrodė, kad jis išsisuks, jei svies gerbiamam akade-

mikui į veidą savo kuprinę. Pagaliau jo žvilgsnis sustojo ties mano dešiniąja ranka.

— Paskolink savo žiedą.

— Prašau. Tik jis ne stebuklingas.

Aš nusiėmiau žiedą ir padaviau Benui.

— Atsistok.

— Ką?

— *Atsistok.*

Atsistoja, nuo džinsų nusibraukiau žolę. Benas priklaupė ant vieno kelio ir aukštyn iškėlė gotų stiliaus sidabrinį žiedą, kurį už keturis svarus nusipirkau studentų turgelyje. Prapliupau juoktis.

— *Visai pakvaišai...*

Profesorius Makdonaldas priėjo prie mūsų.

— Benai Morganai!

— Dovanokite, sere, bet šiuo metu esu labai užsiėmęs, — atsakė Benas ir vėl atsisuko į mane.

— Žinau, kad mums tik po dvidešimt ir kad šiam pasiūlymui įtakos turėjo... išorinės jėgos. Bet, nepaisant visko, tu esi nuostabi. Žinau, kad niekada nesutiksiu kitos moters, kuri man taip rūpėtų, kaip rūpi tu. Iš šis jausmas kiekvieną dieną vis stiprėja...

Profesorius Makdonaldas sunėrė ant krūtinės rankas, bet, kad ir kaip tai buvo neįtikima, jis šypsojosi. Beno akiplėšiškumas ir vėl pasiteisino.

— Ar tu tikras, kad šį jausmą tau sukėlė ne tortiljos su kukurūzais ir sardelėmis iš skardinės, kurių vakar prisirijote su Kevinu? — paklausiau.

— O, ne! Jokiu būdu! Šis jausmas užvaldė mane visą — mano mintis, mano širdį, visą mano esybę...

— Žiūrėk, vaikine nenuaik per toli vardydama savo inventorių, — įsiterpė profesorius Makdonaldas. — Neužmiršk apie istorijos svarbą, apie tai, ką paliksi po savęs. Ateities kartoms turi pasitarauti kaip įkvėpimas.

— Ačiū, sere.

— Tau ne žmonos reikia, o ko nors nuo viduriavimo, — pasakiau.

— Man reikia *tavęs*. Tai ką pasakysi? Tekėk už manęs. Kukli ceremonija. Paskui galėsi persikelti į mano kambarį. Turiu pripučiamą čiužinį ir nešvarų rankšluostį, kurį sulanksčiusi galėsi pasidėti vietoj pagalvės. O Kevinas baigia išstobulinti savo *patatas bravas** — jis jas verda tiesiog konservuotoje pomidorų sriuboje.

— Baisiai viliojantis pasiūlymas, Benai. Deja, turiu atsisakyti. Benas pasisuko į profesorių Makdonaldą.

— Dabar man tikrai reikės akademinų atostogų.

* Ispanų patiekalas. Aliejuje keptos bulvės, tiekiamos su aštriu pomidorų padažu arba majonezu.

Namo grįžtu šiek tiek pavėlavusi. Mane pro duris pūste įpučias ypatingas Mančesterio lietus, kuris vienu metu talžo ir vertikaliai, ir horizontaliai. Į vidų pliūpteli tiek vandens, kad atrodo, lyg mane čia būtų įnešusi banga ir nubloškusi laiptų apačioje it jūržolę.

Man mūsų būstas atrodo jaukus, nepretenzingas. Užtenka poros minučių susivokti, kad mudu esame maždaug trisdešimties metų amžiaus bevaikių „profesionalų“ pora. Įrėmintos Riso muzikinių dievaičių nuotraukos. Tokia apskurusi elegancija, nors apskurimo čia turbūt daugiau negu elegancijos. Ir tamsiai mėlyni, blizgūs grindjuosčių dažai, kuriuos išvydusi mano mama kiekvieną kartą purkštauja:

— Kaip kokiam bendruomenės centre.

Namuose kvėpia šilta, aromatinga vakariene, bet atmosfera kažkokia vėsoka. Net nespėjusi gerai išžiūrėti į prie viryklės besikuičiantį Risą pajuntu jo prastą nuotaiką. O kai įeinu į virtuvę, Riso įsitempę pečiai mano nuojautą tik patvirtina.

— Labas vakarėlis, — sakau iš už apykaklės traukdamasi pirmirkusius plaukus ir nusivyniodama šaliką.

Drebu nuo šalčio, bet apskritai jaučiuosi pagyvėjusi, nes juk jau faktiškai savaitgalis. Penktadieniais viską lengviau išverti. Risas kažką burbteli, gal pasisveikina, bet aš nesigilinu, kad nebūčiau apkaltinga atviru priešišku.

— Ar sumokėjai už mašinos registraciją? — klausia jis.

— O, šūdas, užmiršau.

Risas bemat atsisuka, rankoje laiko peilį. Tai buvo nusikaltimas iš aistros, gerbiamas teisėjau. Jis negalėjo pakęsti aplaidumo, ypač kai buvo kalbama apie transporto priemonių registravimą.

— Juk priminiau tau dar vakar! Dabar mes vėluosim.

— Nėpyk, sumokėsiu rytoj.

— Tai aišku, juk ne tau reikės vairuoti neregistruotą mašiną.

Ir nors ne aš užmiršau tai padaryti praeitą savaitgalį, nors jis pats tai pažymėjo kalendoriuje, apie tai nutyliu. Prieštarauti beprasmiška.

— Jie tokias mašinas tempia tiesiai į laužyną, net jeigu jos tik stovi gatvėje. Jokios tolerancijos. Nekaltink manęs, kai ji bus supresuota iki nykštukinio dydžio, o tau reikės važinėti autobusais.

Taip ir įsivaizduoju save su nykštuko kepuraite ir kutu ant galo.

— Rytoj ryte. Nusiramink.

Jis vėl nususuka ir toliau kapoja papriką, ant kurios turbūt nupieštas mano veidas. Prisimenu turinti kai ko nuotakai pakelti, todėl neriu iš virtuvės ir iš varvančio „Oddbins“ maišelio susižvejojau raudonojo vyno butelį.

Negailėdama pripilu dvi taures ir sakau:

— Į sveikata, pikčiurna.

— Visai aš ne pikčiurna.

— Koks skirtumas. Kaip praėjo diena?

— Kaip visada.

Risas dirba rinkodaros įmonėje grafikos dizaineriu. Savo darbo jis nekenčia. Dar labiau nekenčia apie jį kalbėti. Tačiau jam patinka šiurpios istorijos iš Mančesterio Karūnos teismo posėdžių, kurių gali pasiklausyti iš pirmųjų lūpų.

— Žinai ką šiandien toks vyrukas pasakė apie teisėją, išgirdęs, kad bus įkalintas iki gyvos galvos be teisės prašyti būti paleistas prieš laiką? Nemirtingi žodžiai: „Tas šūdžius dar pasigailės.“

— Cha. Tai ar pasigailėjo?

— Ne. Anas juk nužudė krūvą žmonių.

— Ar galima vakariniame Mančesterio laikraštyje parašyti „šūdžius“?

— Tik kabutėse. Jo šeimos pasisakymus teko pakeisti tokiais eufemizmais kaip „emocingi šūksniai ir aimanos iš žiūrovų salės“. Vienintelis teisėjo apibūdinimas, kurio nebūtum galėjęs priskirti keiksmožodžiams, buvo „senas“.